

نویسنده: کریس هیجس «Chris Hedges».
منبع و تاریخ نشر: کونترپانچ «2025-06-10».
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل».

نسل‌کشی از طریق گرسنگی

Genocide by Starvation

منبع عکس: جابر جهاد بروان-

این پایان است. آخرین فصل خونین نسل‌کشی. به زودی تمام خواهد شد. چند هفته. حداکثر. دو میلیون نفر در میان آوار یا در فضای باز چادر زده‌اند. روزانه ده‌ها نفر بر اثر

گلوله‌ها، موشک‌ها، پهپادها، بمب‌ها و گلوله‌های اسرائیلی کشته و زخمی می‌شوند. آنها فاقد آب تمیز، دارو و غذا هستند. آنها به نقطه فروپاشی رسیده‌اند.

بیمار. مجروح. وحشت‌زده. تحقیر شده. رها شده. بی‌بضاعت. گرسنه. ناامید.

در آخرین صفحات این داستان ترسناک، اسرائیل به طرز سادیستی فلسطینی‌های گرسنه را با وعده غذا طعمه قرار می‌دهد و آنها را به نوار باریک و متراکم نه مایلی زمین که با مصر هم‌مرز است، می‌کشانند. اسرائیل و بنیاد بشر دوستانه غزه (GHF) که با نام بدبینانه‌ای نامگذاری شده و گفته می‌شود توسط وزارت دفاع اسرائیل و موساد تأمین مالی می‌شود، گرسنگی را به سلاح تبدیل می‌کند. آنها فلسطینی‌ها را به جنوب غزه جذب می‌کنند، همانطور که نازی‌ها یهودیان گرسنه را در گتوی ورشو برای سوار شدن به قطار به سمت اردوگاه‌های مرگ فریب دادند. هدف، سیر کردن فلسطینی‌ها نیست. هیچ‌کس به‌طور جدی استدلال نمی‌کند که غذا یا مراکز امدادسانی کافی وجود دارد. هدف، چپاندن فلسطینی‌ها در مجتمع‌های به‌شدت محافظت‌شده و اخراج آن‌ها است.

بعدش چه می‌شود؟ مدت‌ها پیش از تلاش برای پیش‌بینی آینده دست کشیدیم. سرنوشت راهی برای غافلگیر کردن ما دارد. اما یک انفجار انسانی نهایی در کشتارگاه انسانی غزه رخ خواهد داد. ما آن را با افزایش جمعیت فلسطینی‌هایی که برای دریافت یک بسته غذایی می‌جنگند، می‌بینیم که منجر به تیراندازی پیمانکاران خصوصی اسرائیلی و آمریکایی شده است که حداقل ۱۳۰ نفر را کشته و بیش از هفتصد نفر دیگر را در هشت روز اول توزیع کمک زخمی کرده‌اند. ما آن را با مسلح کردن باندهای مرتبط با داعش در غزه توسط بنیامین نتانیاهو که مواد غذایی را غارت می‌کنند، می‌بینیم. اسرائیل که صدها کارمند آژانس امداد و کارسازمان ملل متحد برای پناهندگان فلسطینی در خاور نزدیک (UNRWA)، پزشکان، روزنامه‌نگاران، کارمندان دولت و پلیس را در ترورهای هدفمند حذف کرده است، فروپاشی جامعه مدنی را سازماندهی کرده است.

من گمان می‌کنم اسرائیل ایجاد شکاف در حصار در امتداد مرز مصر را تسهیل خواهد کرد. فلسطینی‌های ناامید به صحرای سینای مصر هجوم خواهند برد. شاید به شکلی دیگر تمام شود. اما به زودی تمام خواهد شد. فلسطینی‌ها دیگر تحمل زیادی ندارند.

ما - که تماماً در این نسل‌کشی سهیم هستیم - به هدف دیوانه‌وار خود برای تخلیه غزه و گسترش اسرائیل بزرگ دست خواهیم یافت. ما پرده از نسل‌کشی پخش زنده پایین خواهیم آورد. ما برنامه‌های دانشگاهی فراگیر مطالعات هولوکاست را که معلوم شد نه برای تجهیز ما برای پایان دادن به نسل‌کشی‌ها، بلکه برای تقدیس اسرائیل به عنوان یک قربانی ابدی مجاز به انجام قتل عام طراحی شده‌اند، به سخره خواهیم گرفت. شعار «دیگر هرگز» یک شوخی است. این درک که وقتی ما توانایی متوقف کردن نسل‌کشی را داریم و این کار را نمی‌کنیم، مقصر هستیم، در مورد ما صدق نمی‌کند. نسل‌کشی سیاست عمومی است. مورد تأیید و حمایت دو حزب حاکم ما.

چیزی برای گفتن باقی نمانده است. شاید نکته همین باشد. اینکه ما را بی‌کلام کنند. چه کسی احساس فلج شدن نمی‌کند؟ و شاید نکته همین باشد. اینکه ما را فلج کنند. چه کسی آسیب ندیده است؟ و شاید این هم برنامه‌ریزی شده بود. به نظر می‌رسد هیچ کاری که انجام می‌دهیم نمی‌تواند جلوی کشتار را بگیرد. احساس بی‌دفاعی می‌کنیم. احساس درماندگی می‌کنیم. نسل‌کشی به مثابه یک نمایش.

دیگر به تصاویر نگاه نمی‌کنم. ردیف‌های کوچک بدن‌های کفن پوش. مردان و زنان سر بریده. خانواده‌هایی که زنده زنده در چادرهایشان سوختند. کودکانی که اعضای بدنشان را از دست داده‌اند یا فلج شده‌اند. ماسک‌های گچی مرگ کسانی که از زیر آوار بیرون کشیده شده‌اند. ناله‌های غم. چهره‌های لاغر. نمی‌توانم. این نسل‌کشی ما را آزار خواهد داد. با نیروی یک سونامی در تاریخ طنین‌انداز خواهد شد. ما را برای همیشه از هم جدا خواهد کرد. راه برگشتی نیست.

و چگونه به یاد خواهیم آورد؟ با به یاد نیاوردند.

وقتی تمام شود، همه کسانی که از آن حمایت کردند، همه کسانی که آن را نادیده گرفتند، همه کسانی که هیچ کاری نکردند، تاریخ، از جمله تاریخ شخصی خود را، از نو خواهند نوشت. پیدا کردن کسی که در آلمان پس از جنگ به نازی بودن خود اعتراف کند، یا عضوی از کلو کلاکس کلان باشد، پس از پایان تبعیض نژادی در جنوب ایالات متحده، دشوار بود. ملتی از بی‌گناهان. حتی قربانیان. همینطور خواهد بود. ما دوست داریم فکر کنیم که آن فرانک را نجات داده‌ایم. حقیقت متفاوت است. حقیقت این است که، فلج شده از ترس، تقریباً همه ما فقط خودمان را نجات خواهیم داد، حتی به قیمت دیگران. اما این حقیقتی است که روبرو شدن با آن دشوار است. این درس واقعی هولوکاست است. بهتر است که پاک شود.

عمر العقاد در کتاب خود با عنوان "روزی، همه همیشه مخالف این خواهند بود"

می‌نویسد:

اگر یک پهباد، یک روح بی‌نام و نشان را در آن سوی کره زمین بخار کند، چه کسی از ما می‌خواهد سر و صدا کند؟ اگر معلوم شود که آنها تروریست بوده‌اند چه؟ اگر اتهام پیش‌فرض درست از آب دربیاید و ما تلویحاً به عنوان هوادار تروریست شناخته شویم، طرد شویم، مورد انتقاد قرار بگیریم چه؟ معمولاً مردم با شدیدترین انگیزه ممکن، بدترین اتفاق ممکن را تجربه می‌کنند. برای برخی، بدترین اتفاق ممکن می‌تواند پایان نسل‌شان در یک حمله موشکی باشد. تمام زندگی‌شان به ویرانه‌ای تبدیل شود و همه این‌ها به نام مبارزه با تروریست‌هایی که به دلیل کشته شدن، ذاتاً تروریست هستند، به طور پیشگیرانه توجیه شود. برای برخی دیگر، بدترین اتفاق ممکن، مورد انتقاد قرار گرفتن است.

می‌توانید مصاحبه من با العقاد را اینجا ببینید.

شما نمی‌توانید مردمی را از بین ببرید، به مدت 20 ماه بمباران شدید انجام دهید تا خانه‌ها، روستاها و شهرهایشان را نابود کنید، ده‌ها هزار نفر از مردم بی‌گناه را قتل عام کنید، محاصره‌ای برای تضمین گرسنگی گسترده ایجاد کنید، آنها را از سرزمینی که قرن‌ها در آن زندگی کرده‌اند بیرون برانید و انتظار واکنش متقابل نداشته باشید. نسل‌کشی پایان خواهد یافت. پاسخ به حکومت ترور دولتی آغاز خواهد شد. اگر فکر می‌کنید که این اتفاق نخواهد افتاد، چیزی در مورد طبیعت یا تاریخ بشر نمی‌دانید. کشته شدن دو دیپلمات اسرائیلی در واشنگتن و حمله به هواداران اسرائیل در تظاهراتی در بولدر، کلرادو، تنها آغاز ماجرا است.

خائیم انگل، که در شورش اردوگاه مرگ نازی‌ها در سوبیبور در لهستان شرکت داشت، توضیح داد که چگونه با چاقو به یک نگهبان در اردوگاه حمله کرد. انگل سال‌ها بعد توضیح داد: «این یک تصمیم نیست. شما فقط واکنش نشان می‌دهید، به طور غریزی به آن واکنش نشان می‌دهید، و من فکر کردم، 'بگذارید ما انجام دهیم، و بروید و انجامش دهید!' و من رفتم. من با آن مرد در دفتر رفتم و این آلمانی را کشتیم. با هر ضربه، گفتم: 'این برای پدرم، برای مادرم، برای همه این افراد، برای همه یهودیانی است که شما کشتید!'»

آیا کسی انتظار دارد که فلسطینی‌ها متفاوت عمل کنند؟ آنها چگونه باید واکنش نشان دهند وقتی اروپا و ایالات متحده، که خود را پیشگامان تمدن می‌دانند، از نسل‌کشی‌ای حمایت کردند که والدین، فرزندان و جوامع آنها را قتل عام کرد، سرزمین آنها را اشغال کرد و شهرها و خانه‌های آنها را به ویرانه تبدیل کرد؟ چگونه می‌توانند از کسانی که این کار را با آنها کرده‌اند متنفر نباشند؟ این نسل‌کشی چه پیامی نه تنها به فلسطینی‌ها، بلکه به همه در جنوب جهان داده است؟ این پیام واضح است. شما مهم نیستید. قوانین بشر دوستانه در مورد شما صدق نمی‌کند. ما به رنج شما، به قتل فرزندانان اهمیتی نمی‌دهیم. شما مودی هستید. شما بی‌ارزش هستید. شما سزاوار کشته شدن، گرسنگی کشیدن و سلب مالکیت هستید. شما باید از روی زمین محو شوید.

العقاد می‌نویسد: "برای حفظ ارزش‌های جهان متمدن، لازم است کتابخانه‌ای را آتش زد:

منفجر کردن یک مسجد. سوزاندن درختان زیتون. پوشیدن لباس زیر زنانه زنانه که فرار کرده‌اند و سپس عکس گرفتن با خاک یکسان کردن دانشگاه‌ها. غارت جواهرات، آثار هنری، غذا. بانک‌ها. دستگیری کودکان به خاطر چیدن سبزیجات. تیراندازی به کودکان به خاطر پرتاب سنگ. رژه اسیران با لباس زیر. شکستن دندان‌های یک مرد و فرو کردن برس

توالت در دهانش. رها کردن سگ‌های جنگی روی مردی مبتلا به سندرم داون و سپس رها کردن او تا بمیرد. در غیر این صورت، ممکن است دنیای غیرمتمدن پیروز شود.

کسانی هستند که سال‌هاست می‌شناسم و دیگر هرگز با آنها صحبت نخواهم کرد. آنها می‌دانند چه اتفاقی دارد می‌افتد. چه کسی نمی‌داند؟ آنها ریسک طرد شدن از همکارانشان، متهم شدن به یهودستیزی، به خطر افتادن جایگاهشان، توبیخ شدن یا از دست دادن شغلشان را نمی‌پذیرند. آنها مانند فلسطینی‌ها ریسک مرگ را به جان نمی‌خرند. آنها ریسک لکه‌دار کردن بناهای تاریخی رقت‌انگیز جایگاه و ثروتی را که زندگی خود را صرف ساختن آنها کرده‌اند، به جان می‌خرند. بت‌ها. آنها در مقابل این بت‌ها تعظیم می‌کنند. آنها این بت‌ها را می‌پرستند. آنها برده آنها هستند

در پای این بت‌ها، ده‌ها هزار فلسطینی کشته‌شده آر می‌ده‌اند

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

. کریس هجز، رئیس سابق دفتر خاورمیانه و برنده جایزه پولیتزر برای نیویورک تایمز است. او که به زبان عربی صحبت می‌کند، هفت سال را صرف پوشش درگیری بین اسرائیل و فلسطینی‌ها کرده است که بیشتر آن زمان را در غزه گذرانده است. نویسنده ۱۴ کتاب است که جدیدترین آنها «بزرگترین شر، جنگ است» و «یک نسل‌کشی پیش‌بینی‌شده: گزارش بقا و مقاومت در فلسطین اشغالی» هستند.

با احترام: پانزدهم جون سال 2025
